

Huse, ansaa Lovgivningsmagten det for nødvendigt midlertidig at paabyde en almindelig Vedligeholdelsespligt for Landbrugsejendomme. Dette skete ved midlertidig Lov Nr. 173 af 20. Marts 1918 om Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug og om Indskrænkning i Retten til Udstyknings. Denne Lov var kun bestemt til at gælde for Tiden indtil den 1. April 1919, men Forbudet mod Nedlægning blev fornyet ved midlertidig Lov Nr. 207 af 1. April 1919, der var bestemt til at gælde for Tiden indtil den 1. April 1920, men ved Lov Nr. 147 af 30. Marts 1920 fik Gyldighed indtil den 1. April 1921. Loven af 1. April 1919 afløstes af Lov Nr. 165 af 1. April 1921, der skulde gælde indtil den 1. April 1923, men ved Lov Nr. 115 af 28. Marts 1923 har faaet forlænget Gyldighed indtil den 1. April 1924.

I de sønderjydske Landsdele, hvor der under det preussiske Styre — bortset fra en midlertidig Krigslov — ikke bestod nogen Indskrænkning i Retten til Nedlægning af Landbrug, blev der ved Lov Nr. 331 af 28. Juni 1920 indført et almindeligt Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug. Den nævnte Lov var kun bestemt til at gælde for Tiden indtil den 1. April 1921, men afløstes af Lov Nr. 166 af 1. April 1921, der skulde gælde indtil den 1. April 1923, men ved Lov Nr. 114 af 28. Marts 1923 har faaet forlænget Gyldighed indtil den 1. April 1924.

Da det Princip, der har fundet Udtryk i den ovennævnte midlertidige Lovgivning, bør bevares i Fremtiden, foreslaar man, at der som permanent Lovgivning indføres en almindelig Vedligeholdelsespligt for Landbrugsejendomme, men man formener dog, at den midlertidige Lovgivning, hvorefter ethvert bestaaende Landbrug skal opretholdes som selvstændigt Brug, er noget for vidtgaende, idet man ikke kan finde tilstrækkelig Grund til at lægge Vedligeholdelsespligt paa Landbrugsejendomme, der har et mindre Tilliggende end $1\frac{1}{2}$ ha geometrisk Maal. Man mener derfor, at Vedligeholdelsespligten bør indskrænkes til Landbrugsejendomme, der har et Tilliggende af $1\frac{1}{2}$ ha geometrisk Maal eller derover, men at Vedligeholdelsespligten bør paalægges ikke alene de nu bestaaende Landbrug, men ogsaa ethvert Landbrug, der senere oprettes med det nævnte Tilliggende.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer i Lovforslaget bemærkes følgende:

ad § 1.

Naar Vedligeholdelsespligten udstrækkes saa langt som til Landbrugsejendomme med et Tilliggende af blot $1\frac{1}{2}$ ha geometrisk Maal, anser man det for rigtigst at foreskrive, at Vedligeholdelsespligten skal paahvile ikke alene de Ejendomme, der benyttes til Landbrugsproduktion i strængeste Forstand, men ogsaa Ejendomme, hvis Jordtilliggende anvendes til Frembringelse af Havebrugsprodukter eller til Frugt- eller Frøavl. I Overensstemmelse med den ældre Lovgivning foreslaar man dog, at Præstegaarde og Landbrugsejendomme, der er givet i Brug til Statens eller Kommunerens Tjenestemænd, skal være undtagne fra Vedligeholdelsespligten.

ad § 2.

Det foreslaas her, at Vedligeholdelsespligten, der som ovenfor anført skal paahvile saavel de ved Lovens Ikrafttræden bestaaende Landbrugsejendomme som de, der senere oprettes, skal anses for opfyldt, naar Ejendommen holdes forsynet med Bygninger og Beboere, som driver Jorden fra de paagældende Bygninger, saaledes at ingen Del af Arealet indgaar i en anden Ejendoms Sædskitte eller Markinddeling. De nævnte Fordringer til Ejendommens Drift, der medfører, at Ejendommen ikke kan anses for opretholdt som selvstændigt Brug, medmindre Afgøden indavles til Bygningerne, maa anses for Minimumskrav og er knap saa vidtgaende som de Fordringer, der efter den gældende Lovgivning stilles til Driften af Bøndergaarde. Naar Vedligeholdelsespligten skal udstrækkes til alle Landbrugsejendomme med et Tilliggende af mindst $1\frac{1}{2}$ ha geometrisk Maal, kan man imidlertid ikke ret vel stille Fordring om, at Landbrugsejendomme skal holdes forsynede med nogen Art af Besætning.

Som Konsekvens af Vedligeholdelsespligten giver Paragraffens 2. Stk. Regler om Ejerens Pligt til at genopføre Bygningerne, saafremt de ødelægges ved Ildsvaade eller af anden Aarsag, hvorhos Paragraffens 3. Stk. paalægger Ejeren at holde Bygningerne forsikrede i et af Justitsministeriet anerkendt Brandforsikringselskab.

ad § 4.

I denne Paragraf gives der Bestemmelser om Genoprettelse af Landbrugsejendomme, der er nedlagte i Strid med den nugældende Lovgivnings Bestemmelser.